

Publicerad 2015-12-10 12:44 av backwardness
asfaltsträl

Utanför min port har en människa satt sig ner
han sitter där och väntar, han orkar inte mer
i en sliten beige kostym och ett skägg som vuxit vilt
med tovor uti håret på en trasig gammal filt

En gång så fanns det hopp, ja en gång så fanns det liv
det var innan smuts och kyla, innan ödet gav sin giv
han fick dom sämsta korten en människa kan få
och sedan såg han livet genom tårar genom gråt

Men nu så har dom torkat för tårar finns ej kvar
inga känslor bara tomhet ja så är gatans lag
uti en flaska brännvin bor nu hans magra själ
för man slipper inte undan om man är en asfaltsträl

Nej, man slipper inte undan om man är en asfaltsträl
man slipper inte undan om man är en asfaltsträl

Han pratar ut i luften, vem är det som han ser
han skakar på sitt huvud han orkar inte mer
han yrar och han mumlar och skakar gång på gång
i kylan och i regnet är varje timme evigt lång

Ja livet det är hårt och vissa dom går fel
i en mörk spiral sugts dom obönhörligt ner
han vill ju inget hellre än att slippa den misär
som bor in i hans sinne som river och som tär

Genom samhällsfingrars glipor han sakta gled iväg
ingen orkade att finnas när livet slets isär
och tysta stod vi bredvid när det blåste på hans ljus
kunde vi ha skyddat så det inte blåstes ut ?

Nej, man slipper inte undan om man är en asfaltsträl
man slipper inte undan om man är en asfaltsträl

nej, man slipper inte undan om man är en asfaltsträl

man slipper inte undan om man är en asfaltsträl

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren backwardness med Poeter.se id #43297 innehar upphovsrätten